

עשר מיל.

ועשר סוכות היו באותה דרך, הראשונה מרוחקת מירושלים מיל [=2000 אמה⁴], וזו שאחריה מרוחקת ממנה מיל, וכן כל אחת מרוחקת מקודמתה מיל, נמצאת העשירית מרוחקת מירושלים עשר מיל. ובכל אחת מהסוכות היו שובתים בני אדם קודם יום הכפורים, וממתנינים לו עד שיגיע אליהם.

כשהיה יוצא מירושלים, מיקירי [=מחשובי] ירושלים היו מלווים אותו עד הסוכה הראשונה, שהיא סוף תחום שבת שלהם². ולאחר מכן בני³ סוכה ראשונה היו מלווים אותו עד הסוכה השניה, שהיא בסוף תחום שבת שלהם. וכך היו בני כל סוכה וסוכה, מלווים אותו מיל עד סוף תחום שבת שלהם. ונמצא שבני סוכה אחרונה ליוו אותו מיל, מהסוכה האחרונה שהיתה רחוקה מירושלים עשרה מיל, עד סוף תחום שבת שלהם שהיה מרוחק מירושלים אחד עשר מיל ועומדים שם ורואים מעשיו ממקומם. והוא הולך מיל נוסף לבדו, עד הצוק, ומשליך שם את השעיר.

ב. דעת רבי יהודה.

הצוק היה מרוחק מירושלים עשרה מיל, ותשע סוכות היו באותה דרך, הראשונה רחוקה מירושלים מיל, ובין סוכה לסוכה מיל, נמצאת האחרונה מרוחקת מירושלים

⁴ והחשבון הזה אינו שווה לחשבון שישד רבי אלעזר קליר, ובשלשים קנים הוא קצב הריס, אותו חשבון אינו עולה לאלפים אמה המיל. אבל בברייתא דהאזינו בספרי מציינו שם מידת חלוקת ארץ ישראל לעתיד לבוא, רוחב גבול כל שבת ושבת שבעים וחמשה מיל. וגם רבי אלעזר קליר יסד כן בפיט ארחץ בנקיון כפות, ברוחב שבעים וחמש מיל חריצותיה. והם עשרים וחמשה אלף קנים שבספר יחזקאל, שנאמר "וימן המדה הזאת תמוד וגו' וכל קנה שש אמות", הרי מאה וחמשים אלף אמה, תן לכל אלפים אמה מיל, הרי שבעים וחמשה מיל. [רש"י].

² מכאן מקשים אהא דאמר בפרק מי שהוציאוהו, כזה יהו כל שובתי שבת, פירוש אלפים דתחום שבת, ומעביר ארבע אמות ברשות הרבים, כולהו נותנין להם אלכסונו. ומפרש רבינו תם, דבכל צד שילך נותנין לו אלכסון, ויכול לילך בשבת אלכסון של אלפים, ובכל מקום שמוכיר בגמרא עמוד הרחב ארבעה על ארבעה, לאו דווקא, אלא בעי שיהא ריבועו כשיעור אלכסון של ארבעה על ארבעה דהיינו חמשה טפחים ושלוש חומשין ... וקשה לפירושו מכאן משמע דתחום שבת מיל והיינו אלפים ותו לא, כמו שהוכיח רש"י. מיהו יש לומר דסימנא בעלמא הוא מיל, כמו בכל דזכתא דנקט אלפים אף על גב דיהבינן ליה אלכסון, הכי נמי הכא נקט מיל, אף על גב דיהבינן ליה אלכסון. מיהו קשה לפירושו ... על כן פירש רבינו שמואל, דההולך ממזרח העולם למערבו, או מצפון לדרום, אין נותנין לו פאות, אבל ההולך מקרן דרומית מערבית של עולם למזרחית צפונית, נותנין לו פאות, ועמוד ברשות הרבים גבוה עשרה ורחב ארבעה על ארבעה, אם העמיד ריבועו לריבועו של עולם, וזרק ונח על גביו, חייב, ואם אלכסונו עומד לריבוע העולם, אינו חייב עד שיהא ריבועו חמישה טפחים ושלושה חומשין. [תוס'].

³ מלשון המשנה משמע, שבכל סוכה היה אדם אחד בלבד ולא יותר. ויל"ע אם כן הוא בדווקא, או שהיו יכולים להיות בכל סוכה שנים או יותר.